- ***Ιερός Γάμος*** στο Θέατρο Πολιτεία-

Οντολογικό Θέατρο

της Ειρήνης Μ. Μουντράκη

Κύριος άξονας του Θεάτρου του Σωτήρη Χατζάκη είναι η ιερότητα και το τελετουργικό, το μυστηριακό και το θρησκευτικό, θέατρο αποδεσμευμένο ωστόσο από το χριστιανικό και από την επιβεβλημένη ηθική του. Ορμώμενος από την ιερότητα της ίδιας της ανθρώπινης ύπαρξης και από την ικανότητα του ανθρώπου να οδηγεί την ύπαρξη του στα όρια της φυσικής της αντοχής αφήνοντας την μετέωρη κάπου ανάμεσα στο γήινο στοιχείο και το θείο, οι παραστάσεις του λειτουργούν σαν ένα εκκρεμές για τον θεατή, ένα εκκρεμές που κατευθύνει το βλέμμα του κάποτε προς τη μία κατεύθυνση και κάποτε προς την άλλη παρέχοντας του ωστόσο τη δυνατότητα της πλήρης θέασης του φαινομένου ή της προσωπικής επιλογής του βλέμματος.

Φέτος, ο Σωτήρης Χατζάκης, μετά τη σκηνική προσαρμογή του μυθιστορήματος του Νίκου Καζαντζάκη *Ο τελευταίος πειρασμός* που πραγματοποίησε στη Νέα Σκηνή του Εθνικού Θεάτρου, προχώρησε σε μία δεύτερη σκηνοθεσία και σε μία σύνθεση κειμένων οντολογικού και εσχατολογικού περιεχομένου στο δικό του θέατρο αυτή τη φορά. Μία σύνθεση και μία παράσταση που τιτλοφόρησε *Ιερό Γάμο.* Άντλησε το υλικό του από συναξάρια Αγίων (Οσίου Ρωμανού του Μελωδού, Βίος Αλεξάνδρας, Περί του Αββά Πάχωνος, Οσίου Ανδρόνικου και Αθανασίας, Περί του Αββά Ηλία, Αγίων Εφτά Παίδων εν Εφέσω), από το κείμενο του Φώτη Κόντογλου *Ο Θεός Κόνανος και το Μοναστήρι του, το λεγόμενο της καταβύθισης,* από εδάφια της Παλαιάς Διαθήκης (Γέννεσις, Λευϊτικόν, Εκκλησιαστής, Ιώβ, Άσμα Ασμάτων), από ευχές, εξορκισμούς, θεωνύμια, μοιρολόγια της Μεσσηνιακής Μάνης καθώς και εδάφια από τον *Θείο Βάνια* του Τσέχωφ, από την *Έρημη Χώρα* του Έλιοτ και από το *Περιμένοντας τον Γκοντό* του Μπέκετ. Η αναλυτική αναφορά του υλικού του γίνεται για έναν και μόνο λόγο: Είναι η απόδειξη της λεπτομερειακής, βασανιστικής, υπεύθυνης και αριστοτεχνικής δουλειάς που πραγματοποίησε ο σκηνοθέτης για να συγκροτήσει το κορμό των κειμένων που θα του επέτρεπαν την πραγμάτωση του σκηνοθετικού του οράματος.

Αυτό που βάζει στο κέντρο της έρευνας του είναι το φαινόμενο του αναχωρητισμού, η μυστική ζωή των ερημιτών. Οι ήρωες του είναι άνθρωποι που έχουν θέσει εαυτούς στη διαδικασία της αναζήτησης, της πορείας προς το άγνωστο, προς αυτό που ελπίζουν ότι θα

αποτελέσει τη λύτρωση τους, ότι θα οδηγήσει στην υπέρβαση της ανθρώπινης φύσης τους. Επτά άνθρωποι που διασχίζουν τον χώρο και τον χρόνο προσδοκώντας την ένωση τους με τον Θεό, προσδοκώντας τον ιερό τους γάμο. Η πορεία αυτή είναι πορεία πυκνωμένου μαρτυρίου, πορεία όπου ο άνθρωπος γνωρίζει τον εαυτό του, τίθεται σε πειρασμό, αγγίζει την αφέλεια και τη δεισιδαιμονία.

Οι ηθοποιοί, Δημήτρης Αγαρτζίδης, Κατερίνα Αλεξάκη, Ελένη Ουζουνίδη, Δημήτρης Σωτηρίου, Σάντρα Τσιλιγγερίδου, με κορυφαίους τον Νίκο Αλεξίου και τον Αλέξανδρο Μούκανο, ασκήθηκαν επίπονα για να διατηρούν σε όλη την παράσταση την ενδιάμεση κατάσταση: την κατάσταση μεταξύ ύλης και πνεύματος, να αδειάζουν για να δεχθούν, να στέκονται ανάμεσα σε αντίπαλες δυνάμεις, να πονούν και να μην απαντούν στα ερωτήματα που θέτονται το ίδιο «αθώοι» όσο και ο θεατής. Μόνη μου παρατήρηση η «παγιδευμένη» ερμηνεία του Αγαρτζίδη που δείχνει να μην μπορεί να «απαλλαχθεί» από τον ρόλο του Ιησού που ερμήνευσε στον *Τελευταίο Πειρασμό*.

Το χοϊκό σκηνικό και τα κοστούμια υπογράφει η Έρση Δρίνη, τη μουσική διδασκαλία η Μάρθα Φριντζήλα, την τελετουργική, εύστοχα μετέωρη και «ενδιάμεση» κίνηση επιμελήθηκε ο Δημήτρης Σωτηρίου και τους μυστηριακούς φωτισμούς ο Αντώνης Παναγιωτόπουλος.

Περιοδικό ΑΝΤΙ, τεύχος 815, Παρασκευή 16 Απριλίου 2004